

Het verhaal van Dio

'Een dier heeft niets nodig,' zei Dio de uil stoer. Hij zat op de dikste tak van zijn eik. Alle andere dieren van het bos zaten om hem heen. Ze keken hem vol verwachting aan. Elke dag legde hij hier op deze plek aan de dieren uit hoe het leven in elkaar zat. Hij deelde zijn wijsheden graag. Haas, ekster, muis, ree, vos, reiger, boktor, ze waren er allemaal. 'Echt, je hebt echt helemaal niets nodig,' zei hij nog een keer.

'Zo,' zei de haas. 'Wat doe jij hier dan nog in de mooiste en dikste eik van het bos. Daar wist Dio even geen antwoord op. Hij besloot een wijs gezicht te trekken en niets te zeggen. De dieren zouden denken dat hij nu iets slims dacht. Dat dachten ze vaak. Ze keken hem dan altijd vol bewondering aan. Maar vandaag niet.

'Ja,' riep de ekster. 'Waarom woon jij daar dan zo luxe, hè.' 'Dat zou ik ook wel willen weten,' piepte de muis. 'Jij met je praatjes altijd,' mopperde de boktor. Alle dieren gingen tekeer tegen de uil. Dio begreep er niets van. De dieren hadden altijd aan zijn snavel gehangen en nu waren ze ineens allemaal tegen hem.

'Waarom doen jullie zo onaardig?' vroeg hij zich hardop af. 'Omdat je niet doet wat je zegt,' merkte de vos slim op. 'Dat is vals.' Daar keek de uil van op. Vals? Hij? Dio, de uil, de wijste, aardigste, beste van het bos. 'Wie zegt dat ik hier wil blijven wonen? Als ik een nieuw wijs idee heb, dan voer ik het meteen uit!' flapte Dio eruit en hij kon nu niets anders doen dan wegvliegen.

'Waar ga je heen?' riep haas. 'Ik ga erachteraan,' flipte de ekster. 'Ik ben zo terug.' Dio was snel maar Ekster zag hem nog net in de verte tussen de bomen naar beneden vliegen. Vlug vloog Ekster er ook heen. 'Dio,' riep de ekster. 'Dio, waar ben je?' Hij landde op de grond en trippelde in het rond op zoek naar Dio.

'Hier,' hoorde hij. Ekster draaide zich snel om naar waar het geluid vandaan kwam. Hij zag een grote open plek met in het midden één wilde rabarberstengel met blad. Een groot blad, net iets groter dan een uil. Daaronder zat Dio.

'Hier woon ik nu. Ik zit hier droog, meer heb ik niet nodig.' Ekster kwam dichterbij. 'Daar geloof ik niks van. Zo'n leven met zo weinig spullen, dat hou jij nooit vol. Zeg maar wat je hebben wil, ik zal het voor je regelen. Goud, zilver, diamanten, wat wil je?' 'Ik wil niets hebben, dat heb ik toch duidelijk gezegd. Ik heb niets nodig om gelukkig te zijn. Maar, als ik alles van je kan krijgen, wil je dan een stap opzij doen, want je staat voor de zon'.

Ekster wist even niet wat hij moest zeggen. Hij was dol op mooie spullen. Maar hij was er ook altijd heel druk mee. Hij moest er altijd maar naar zoeken en het steeds oppoetsen. Het kostte veel tijd, hij had nooit rust. Terwijl Dio hier onder het grote rabarberblad wel rust had. Dio kon hier genieten van het mooie weer. Misschien was het idee van de wijze uil zo gek nog niet. Daarom zei Ekster: 'Als ik Ekster niet was, zou ik Dio willen zijn,' want Ekster zou graag ook rustig willen zitten. Dio knikte. Daar zei Ekster iets wijs en hij antwoordde. 'Inderdaad, en als ik Dio niet was, zou ik ook Dio willen zijn'. Zo tevreden was hij nu met zichzelf en zijn nieuwe leven vol rust en simpelheid.